Miasto królewskie

Solec był miastem książęcym tylko przez dwa lata. Król Władysław Łokietek za swojego panowania walczył z Krzyżakami i aby mieć lepszą kontrolę nad ziemią Kujawską, zaproponował Przemysłowi zamianę tych ziem na księstwo sieradzkie, na co książę się zgodził. Tym samym w roku 1327 Solec stał się miastem królewskim.

Solec jako młody ośrodek miejski – położony nad wyznaczającą granicę Wisłą, stał się świadkiem walk polskich władców z krzyżakami, co skutkowało zamieszaniem i częstymi zmianami właścicieli ziem, na których leżał. Jednak mimo to, miasto przeżywało rozkwit gospodarczy. Rozwijał się handel z gdańskimi kupcami, a w wyniku rokowań polsko-krzyżackich solecczanie otrzymali pozwolenie na prowadzenie własnego handlu w krzyżackich dzierżawach. Nad Wisłą znajdowały się spichrze i stocznie, a Bydgoszcz i Solec stały się poważnymi rywalami handlowymi dla Torunia.

W związku z napiętymi relacjami polsko-krzyżackimi, w 1409 roku wybuchła wojna, która nie oszczędziła także Solca – miasto zostało kompletnie zniszczone i spalone. Jedynie dobra koniunktura gospodarcza i zaradność ówczesnych mieszczan, pozwoliła aby miasto wciąż na nowo odbudowywało się. Handlowano głównie drewnem i zbożem, nawet pomimo łamania przez krzyżaków traktatów pokojowych.

Wojna trzynastoletnia z Krzyżakami (1454-1466), zakończyła się II pokojem toruńskim, a Polska odzyskała m.in. Pomorze Gdańskie i Ziemię Chełmińską. Wisła nie była już granicą Królestwa.

Czasy spokoju nastały dla Solca w XVI wieku. Był on miasteczkiem pozostającym w cieniu Bydgoszczy, jednak rozwijający się handel pozwalał ugruntować miastu swoją pozycję. Z biegiem lat, polscy władcy potwierdzali przywileje miasta. Tak było i w 1538 roku, kiedy dokonał tego również król Zygmunt Stary. Handel kwitł. Około 1580 roku w Solcu było 6 piekarzy, 4 szewców, 3 krawców, 2 cieśli, 2 powoźników, 2 garncarzy, kowal, bednarz, kołodziej i 14 komorników. Podatek roczny, który miasto musiało opłacać wynosił wówczas 31 zł i 24 gr.

- 

Powrót

- Drukuj
- Pobierz PDF